

# Прометей



Йоганн Вольфганг фон  
Гете

Вгорни небо твоє, Зевсе,  
Імлою хмар,  
Вчини, як отой хлопчак,  
Що толочить будяки,  
Влучай в дуби й верхів'я гір,—  
Тільки мою землю  
Мені залиши  
І мою хатину, будовану не тобою,  
І вогнище моє  
Із розжареним приском,  
Якому ти заздриш.  
Не знаю нікого біднішого  
Під сонцем, ніж ви, богове!

Нещедро ви живлите  
Данням офір  
І дихом молитов  
Вашу величність.  
Ви б геть змарчіли, якби  
Не жебраки і діти,  
Дурники, повні надії.

Коли я був малий, тоді,  
Не знаючи, що, де і як,  
Звертав свої заблудлі очі  
До сонця, чи нема там вгорі  
Вуха, що скарги мої почуло б,  
Серця, що так, як моє,  
Пригноблених би пожаліло.

Хто допоміг  
Гордість титанів мені здолать?  
Хто від смерті мене врятував,  
Від долі раба?  
Чи не ти само це звершило,  
Серце, в паланні святім?

Чи не палало, юне й добре, ти,  
Марно дякуючи за рятунок  
Тому, хто спить у високості?  
Тебе шанувати? Чому?  
Може, зм'якшив ти колись  
Болі знедоленим?  
Може, притишив колись  
Сльози настрашених?  
Чи не всемогутній Час  
Мужа із мене викував?  
Чи не одвічна судьба  
Владує і мною, й тобою?

Либонь, ти гадаєш,  
Що зненавидіти життя я мушу,  
Втекти десь в пустелю,  
Бо не всі вже  
Пуп'янки мрій достигли?  
Ну, тут я сиджу і формую  
Людей на свій образ —  
Поріддя, що подібне до мене,  
Щоб мучитися, щоб ридати,  
Щоб втішатися, щоб радіти, —  
І зневажати тебе,  
Як я!

*Переклад - Микола Бажан*

## **Оригінал (німецькою)**

### **Prometheus**

Bedecke deinen Himmel, Zeus,  
Mit Wolkendunst  
Und übe, Knaben gleich,  
Der Disteln köpft,  
An Eichen dich und Bergeshöhn!  
Musst mir meine Erde

Doch lassen stehn,  
Und meine Hütte,  
Die du nicht gebaut,  
Und meinen Herd,  
Um dessen Glut  
Du mich beneidest.

Ich kenne nichts Ärmer's  
Unter der Sonn' als euch Götter!  
Ihr nähret kümmerlich  
Von Opfersteuern  
Und Gebetshauch  
Eure Majestät  
Und darbtet, wären  
Nicht Kinder und Bettler  
Hoffnungsvolle Toren.

Da ich ein Kind war,  
Nicht wusste, wo aus, wo ein,  
Kehrt ich mein verirrtes Aug'  
Zur Sonne, als wenn drüber wär  
Ein Ohr, zu hören meine Klage,  
Ein Herz wie meins,  
Sich des Bedrängten zu erbarmen.

Wer half mir wider  
Der Titanen Übermut?  
Wer rettete vom Tode mich,  
Von Sklaverei?  
Hast du's nicht alles selbst vollendet,  
Heilig glühend Herz?  
Und glühtest jung und gut,  
Betrogen, Rettungsdank  
Dem Schlafenden dadoben?

Ich dich ehren? Wofür?  
Hast du die Schmerzen gelindert  
Je des Beladenen?

Hast du die Tränen gestillet  
Je des Geängsteten?

Hat nicht mich zum Manne geschmiedet  
Die allmächtige Zeit  
Und das ewige Schicksal,  
Meine Herrn und deine?

Wähtest du etwa,  
Ich sollte das Leben hassen,  
In Wüsten fliehn,  
Weil nicht alle Knabenmorgen-  
Blütenträume reiften?

Hier sitz ich, forme Menschen  
Nach meinem Bilde,  
Ein Geschlecht, das mir gleich sei,  
Zu leiden, zu weinen,  
Zu genießen und zu freuen sich,  
Und dein nicht zu achten,  
Wie ich!